

Κυριακή 23η Ὀκτωβρίου 2022

Κυριακή ΣΤ' Λουκᾶ.

(Λουκ. 8, 27 – 39).

«...παρά τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ»

(Λουκ. 8, 35).

Σήμερα, στό εὐαγγελικό ανάγνωσμα τῆς ἡμέρας, εἶδαμε τόν Ἰησοῦ νά περπατάει στήν περιοχή τῶν Γαδαρηνῶν καί νά ἐλευθερώνει ἓναν δαιμονισμένο ἀπό μία λεγεώνα δαιμόνων πού τόν ταλαιπωροῦσαν. Μετά τή θεραπεία του αὐτός ὁ ἄνθρωπος, ντυμένος μέ τό ὠραῖο ροῦχο τῆς εὐγνωμοσύνης, τῆς ἀξιοπρέπειας καί τῆς σωφροσύνης, ἔρχεται «παρά τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ».

Αὐτή ἡ εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου «παρά τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ» συμπυκνώνει ὅλο τό σχέδιο

καί τό ἔργο τῆς Θείας οἰκονομίας. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ντύνεται τήν ἀνθρώπινη φύση καί εἰσέρχεται στήν κτιστή πραγματικότητα ἀπό ἀγάπη γιά τό δημιούργημα Του. Αὐτή ἡ ἀγάπη, σάν μαγνήτης, ἐλκύει τόν ἄνθρωπο κοντά στόν Θεό. Ὅταν ὁ ταλαιπωρημένος ἄνθρωπος ἔχει τόσο πολύ κοντά του τόν Θεό, ἐγκαταλείπει τό ψέμα καί τήν ἀπάτη τῆς ἀμαρτίας καί προστρέχει «παρά τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ». Μόνον ἐκεῖ μπορεῖ νά βρεῖ τήν πληρότητα τῆς ὑπαρξῆς του, νόημα στή ζωή του, παρηγοριά στους πόνους του καί ἐλπίδα στίς περιπέτειες καί στίς ἀποτυχίες του. Ὅλη ἡ πορεία τῆς μετάνοιας τοῦ ἀποτυχημένου ἀνθρώπου ἔχει ἕναν καί μοναδικό σκοπό, νά ἐπιστρέψει «παρά τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ».

Αὐτά τά πόδια τοῦ Θεοῦ Λόγου τά ἄκουσε ἡ Εὐά μέσα στόν Παράδεισο νά τήν φάχνουν μετά τήν πτώση της καί κρύφτηκε ἀπό ντροπή. Αὐτά τά πόδια περπάτησαν στά

μονοπάτια τῆς ἱστορίας, γιά νά ψάξουν τόν κάθε ἄσωτο προσωπικά, προκειμένου νά συμπορευτοῦν μαζί του στόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τόν Πατέρα. Αὐτά τά πόδια περπάτησαν στίς πόλεις, στά χωριά, στίς ἐξοχές τῆς Ἰουδαίας, τῆς Γαλιλαίας, τῆς Σαμάρειας, τῆς Δεκάπολης, γιά νά φέρουν στά πλήθη τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας. Αὐτά τά πόδια περπάτησαν πάνω στή μανιασμένη θάλασσα, γιά νά φέρουν στούς μαθητές τό μήνυμα πῶς ὁ Δημιουργός τοῦ σύμπαντος καί τῶν φυσικῶν νόμων βρίσκεται ἀνάμεσά μας. Αὐτά τά πόδια πλύθηκαν μέ τά δάκρυα τῆς μετανιωμένης πόρνης καί ἀρωματίστηκαν μέ τά μύρα τῆς ἀγάπης της, γιά νά μάθουμε πῶς τά πόδια τοῦ Θεοῦ δέν ἤλθαν νά κλωτσήσουν καί νά πληγώσουν τόν ἁμαρτωλό, ἀλλά νά φέρουν στήν ἀνθρωπότητα τό μήνυμα τῆς ἀνοχῆς καί τήν συγχώρεσης. Αὐτά τά πόδια ἀνέβηκαν τόν Γολγοθᾶ, γιά νά κατατροπώσουν τόν διάβολο.

Αὐτά τὰ πόδια κρεμάστηκαν καί μάτωσαν
 στὸν Σταυρό, γιά νά ποτίσουν τήν
 ἀνθρωπότητα μέ τὰ νάματα τῆς αἰώνια ζωῆς.
 Ἐκεῖ, κάτω ἀπό τόν Σταυρό, αὐτά τὰ ματωμέ-
 να πόδια ἀγκάλιαζε καί καταφιλοῦσε ἡ Θεο-
 τόκος, καθώς λάμβανε τήν ἐπιταγή νά γίνει ἡ
 Μητέρα ὅλων τῶν ἀδελφῶν τοῦ
 Ἐσταυρωμένου, ἡ Μητέρα ὅλης τῆς
 Ἐκκλησίας. «Παρά τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ»
 βρίσκει καταφύγιο ὁ πρῶην δαιμονισμένος,
 ἐκεῖ στά Γάδαρα, γιά νά κάνει ἐπανεκκίνηση
 στή ζωή του. «Παρά τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ
 βρίσκει καταφύγιο κάθε πονεμένος, πληγωμέ-
 νος, παρεξηγημένος, ἀποκλεισμένος, προδομέ-
 νος, περιφρονημένος, ἄρρωστος, κουρασμένος
 καί ντροπιασμένος, πού νιώθει ξεκρέμαστος
 καί αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά ἀκουμπήσει
 κάπου, γιά νά ἐνισχυθεῖ στίς ἀμέτρητες δοκι-
 μασίες τοῦ βίου.

Όλοι έχουμε ανάγκη από κάποιο καταφύγιο. Θέλουμε να ξέρουμε ότι υπάρχει μία γωνία, πού θα πάμε να κουρνιαστούμε, όταν έρχονται και μᾶς κτυποῦν τὰ ραπίσματα τῆς ζωῆς διαδοχικά τό ἓνα μετά τό ἄλλο. Ζητοῦμε μία ἀσφαλῆ φωλιά, μία γλυκιά ἀγκαλιά να καταφύγουμε, όταν αἰσθανόμαστε μετέωροι και ἀδύναμοι. Πολλές φορές βιώνουμε τή μικρότητά μας και νιώθουμε ἄβολα. Καταλαβαίνουμε τήν ἀπειροελαχιστότητά μας μπροστά στό μέγεθος τοῦ κόσμου πού μᾶς περιβάλλει και τοῦ κακοῦ πού παραμονεύει να μᾶς κτυπήσει σέ κάθε βῆμα. Ὁ καθένας βρίσκει τό δικό του ἀποκούμπι, τό δικό του στήριγμα, τή δική του ἀφετηρία, ἀπ' ὅπου θά κάνει ἐπανεκκίνηση μετά ἀπό κάθε ἄσχημη περίσταση. Γιά ἄλλον στήριγμα εἶναι τὰ χρήματα και ἡ περιουσία. Γιά ἄλλον καταφύγιο εἶναι ἡ μόρφωση και οἱ πανεπιστημιακές περγαμηνές. Γιά ἄλλον φωλιά εἶναι οἱ συγγενεῖς και ὁ κοι-

νωνικός κύκλος τῶν πολλῶν γνωριμιῶν. Γιά ἄλλον πηγή δύναμης εἶναι οἱ πάσης φύσεως ἀπολαύσεις ἕως τοῦ σημείου τῆς ὑπερβολῆς καί τῆς διαστροφῆς. Γιά τούς περισσότερους τό πιό βολικό καί γρήγορο καταφύγιο εἶναι ὁ ἐγωισμός, οἱ ἀπόψεις, τό ἴδιον θέλημα, πού μπορεῖ νά προσφέρουν ἕνα πρῶτο αἶσθημα αὐτοεπιβεβαίωσης, ἀλλά μακροπρόθεσμα ἀπομονώνουν τόν ἄνθρωπο καί τόν διχάζουν ἀπ' ὅλους τούς ἄλλους.

Τά καταφύγια αὐτοῦ τοῦ κόσμου ἀπογοητεύουν καί ἐκθέτουν ὅσους τά ἐμπιστεύονται. Τά χρήματα, οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι καί γνωστοί, τά πολλά γράμματα καί τά βαρύγδουπα πτυχία, οἱ ἡδονές, ἡ αὐτοπεποίθηση καί ἡ κενοδοξία καθῶς καί ὅ,τι ἄλλο θεωρεῖται παρηγοριά καί ἀποκούμπι γιά τόν ἄνθρωπο ἀποδεικνύονται ψεύτικα καί παροδικά. Γιά λίγο δίνουν μία ἐνίσχυση, μία ἐπιφανειακή ξεκούραση. Σύντομα καί αὐτά τά

Ίδια κουράζουν και απογοητεύουν. Τότε ο απελπισμένος άνθρωπος ζητάει κάτι άλλο, κάτι καινούριο, στο οποίο θέλει να καταφύγει για να στερεωθεί. Αυτό το μοναδικό, μόνιμο και αδιάπτωτο καταφύγιο κάθε ταλαιπωρημένος θα το βρει «παρα τούς πόδας του Ίησοῦ».

Στήν προσευχή, στή μετάνοια, στή ένοριακή κοινότητα, στήν πνευματική οίκογένεια μέ τήν πατρότητα ενός πνευματικοῦ, στήν τοπική Έκκλησία μέ τήν καθοδήγηση του Έπισκόπου θα βρει κάθε άνθρωπος τό προσωπικό «ταμείο», τόν δικό του θάλαμο προστασίας, μέσα στον οποίο θα ξαναφορτίσει τίς πνευματικές μπαταρίες, θα θεραπεύσει τίς ψυχικές του παρεκτροπές, θα φωτίσει τίς σκοτισμένες σκέψεις του, θα παρηγορηθεί και θα ενισχύσει τήν πεσμένη του διάθεση, θα ανανεωθεί ως ύπαρξη σέ μία ευλογημένη παλιγγενεσία. Τά πόδια του Ίησοῦ βρίσκονται κοντά μας μέ πάρα πολλές μορφές.

Ὁ Κύριος τρέχει πρὸς ἡμᾶς. Μᾶς ἐπιθυμεῖ καὶ μᾶς ἀναζητάει. Μᾶς προσκαλεῖ καὶ μᾶς θεραπεύει. Ἐμεῖς, ἀντὶ νὰ πελαγοδρομοῦμε σέ διαδρομές πού περισσότερο μᾶς ταλαιπωροῦν παρά μᾶς ξεκουράζουν, ἅς προστρέξουμε «παρά τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ».

Ἡ διάθεση τῆς προσευχῆς καὶ ἡ ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό θά μᾶς ἀνανεώσει. Ἡ ἀπόφαση καὶ ὁ ἀγώνας τῆς μετάνοιας θά μᾶς συμφιλιώσει μέ τόν ἑαυτό μας καὶ μέ τούς ἄλλους. Ἡ ἐμπιστοσύνη στόν πνευματικό θά μᾶς ἐνισχύσει καὶ θά μᾶς ξεκουράσει. Ἡ ἀπλότητα καὶ χαρά τῆς ἐπικοινωνίας μέ τούς ἄλλους ἐνορίτες μέσα στό πνευματικό σπίτι τῆς ἐνορίας θά μᾶς γλυκάνει μέ τό αἶσθημα τῆς ἐστίας. Ἡ ἀναφορά στόν ἐπίσκοπο θά μᾶς δώσει τήν ἀσφαλή βάση γιά λαμπρή καὶ καρποφόρο διαδρομή. Ἡ μελέτη καὶ ἐφαρμογή τοῦ θείου λόγου θά θεμελιώσει τήν προσπάθεια τῆς ὠριμότητας πού κάνουμε ὅλοι. Τό νὰ

καταφύγουμε «παρά τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ»,
ὄχι περιστασιακά ἀλλά μόνιμα, εἶναι ὅ,τι πιά
ἔξυπνο μπορούμε νά κάνουμε, γιά νά βιώσου-
με τή δική Του παρουσία ὡς δική μας σωτηρία
γιά πάντα. Ἀμήν.